

er vokset fra 3,900 til 7,212, uden at Antallet af de Embedsmænd, som ere ansatte i Udenrigsministeriet, er vokset. Jeg tror derfor virkelig, at man vil indrømme mig, at Forretningerne ere tagne ganske betydeligt til, og at vi nok kunne trænge til nogen Forøgelse af de Kræfter, vi have i Udenrigsministeriet. Det har derfor været mig en Skuffelse, at man ikke har troet at kunne indstille til Vedtagelse den Begæring om 3,200 Kr., som jeg har gjort. Jeg skal imidlertid afvente den Skæbne, Indenrigsministerens Forslag faar, og derefter forbeholde mig at tage nærmere Bestemmelse om, hvad jeg paa et senere Standpunkt maatte ville gøre.

Hvad den lille Anmærkning angaar om Inventariet, skal jeg blot bemærke, at denne Sum indgaar under Inventariekommisjonen's Udgifter, og hvorledes den føres til Indtægt der, kan jeg ikke have nogen Mening om. Jeg kan kun sige, at Inventariekommisjonen ligger under Indenrigsministeren, og jeg skal derfor tillade mig at henvise til ham angaaende Oplysninger om, hvorledes dette forholder sig.

Bajer: Naar jeg har bedt om Ordet ved denne Lejlighed, er det for at udtale min Bøllagelse over, at Tiden og Omstændighederne ikke have tilladt at forberede et Vædringsforslag, som skulde gaa ud paa, at der ydes en ringe Sum som Bevilling til Danmarks Deltagelse i den næste, den fjerde, interparlamentariske Konference, der skal finde Sted i Bern om omtrent et halvt Aars Tid. Jeg indrømmer, at en saadan Bevilling ikke vilde have sin rette Plads paa § 18, da det er en overordentlig Udgift, men derimod paa § 26, men da vi ikke kunne vente at have den højtærede Udenrigsminister her i Tinget, naar denne Paragraf kommer for, saa haaber jeg, at den ærede Formand vil tillade mig at omtale dette Spørgsmaal her, et Spørgsmaal, der muligvis kunde give Anledning til et Vædringsforslag til Finanslovens 3dje Behandling.

Jeg behøver ikke at opholde mig nærmere ved disse interparlamentariske Konferencers Historie, i Særdeleshed ikke den første, som blev afholdt i Paris 1889. Jeg har i sin Tid omdelt eller givet ethvert af Rigsdagens Medlemmer et Eksempel af mit Skrift om „interparlamentariske Konferencer“ i Februar 1890. Disse interparlamentariske Konferencer ere blevne fortsatte i de følgende Aar, og der mødte i London i Forsjor mellem et og to Hundrede Medlemmer fra forskellige Parla-menter, medens der næppe var 100 til

Stede i Paris. I Fjor i November Maaned i Rom var Tallet atter næsten fordoblet, hen imod 400 Medlemmer af forskellige Folkerepræsentationer vare til Stede; og jeg skal med det samme bemærke, at ikke alene med Hensyn til Tallet viser der sig en Stigsen, der tyder paa en forøget Interesse for det Formaal, som disse interparlamentariske Konferencer have sat sig, men ogsaa med Hensyn til Kvaliteten kan jeg gerne sige, idet det har gjort det Indtryk paa alle de tilstedeværende, tror jeg, at det er Folk af de forskellige politiske Partier, og at det er mer og mer fremragende Politikere, som deltage i disse interparlamentariske Konferencer. Jeg skal saaledes nævne, at i Rom, i November, havde flere Præsidenter eller Formænd for de forskellige Rigsdage ladet sig udrykkelig repræsentere — jeg vil ikke tale om Italien, hvor selve Præsidenten for Deputeretskamret ledede Forhandlingen, men fra Tyskland var mødt en af Rigsdagens Vicepræsidenter, og fra Østerrig havde Præsidenten for Rigsraadet ladet sig repræsentere. Det samme var Tilfældet fra Grækenland, fra Nederlandene, hvor Præsidenterne for begge Kamre af Generalfaterne havde sendt Repræsentanter, fra Rumænien, hvor Formanden lod sig repræsentere ved Senatets Vicepræsident, fra Serbien, og endelig fra Sveits, hvor der mødte Undervisningsministeren — om jeg maa bruge det Udtryk — fra Kanton Bern i sin Egenkab som Medlem af Nationalraadet. Denne Gang var mødt Repræsentanter fra alle evropæiske Stater, som have Parlament, med Undtagelse af Bulgarien. At der ogsaa var mødt Medlemmer af den danske Rigsdag, skuldes en ren Tilfældighed; men det forekommer mig, at man ikke for Fremtiden skulde lade det komme an paa en Tilfældighed, om der møder nogen eller ej, saa at Danmark maasse blev det eneste urepræsenterede Land. Derimod mener jeg, at dette Tilskud, som jeg mener burde ydes, skulde ikke alene være til Rejsseunderstøttelse f. Eks. til to Medlemmer af begge Ting, men at der ogsaa skulde ydes en Bevilling til selve Konferencens Afholdelse. Der ydes jo Bevillinger til forskellige internationale Møder, og vi have jo ogsaa saadanne her paa Finansloven. Men dette er noget nyt. Det er en Tanke, som endnu kun er i sin Barndom, at Medlemmer af forskellige Parla-menter mødes. Det maa ganske vist have en Fremtid for sig efter det Formaal, som de have stillet sig, og som er udtrykt saaledes i en Beslutning, der blev vedtaget paa Konferencen i London, at man skulde søge oprettet parlamentariske Komiteer, Foreninger